

Z ŻYCIA SEKCJI HISTORII WYCHOWANIA

Próby integracji środowiska historyków wychowania podejmowano wielokrotnie. Dotąd jednak nie udało się osiągnąć zadowalającego efektu. W ostatnich latach niemal na każdej konferencji poruszano ten problem. Pomysły szły w kierunku zarówno zbliżenia do siebie różnych środowisk, samodzielnych i niesamodzielnych pracowników nauki, jak i tworzenia informatora historii wychowania. Obecnie, na sesjach historyków wychowania w Obrzycku i Toruniu, podjęto raz jeszcze ten wysiłek. Zasygnalizowano potrzebę zorganizowania sprawnej wymiany informacji, szczególnie w zakresie aktualnie przygotowywanych prac doktorskich i habilitacyjnych, ale również w zakresie aktualizowanej na bieżąco (kwartalnie) bibliografii (indywidualnej, przedmiotowej itp.). Tym razem obieg informacji, ich kodowanie i upowszechnianie odbywałoby się z wykorzystaniem nowoczesnej techniki komputerowej.

Drugą ideą, o ogromnej wadze dla poczucia tożsamości historii wychowania jest idea pisania (nie napisania) „Encyklopedii Historii Wychowania”. W założeniu pomysłodawców – zarządu Sekcji Historii Wychowania PTP – byłoby to dzieło zawierające:

1. wykładnię najnowszych badań polskich historyków wychowania w zakresie problemów merytorycznych, metodologicznych i metodycznych, historiograficznych;
2. szczegółową tematykę aktualnie prowadzonych badań we wszystkich ośrodkach w kraju;
3. prezentację twórczości – bibliografie ogólne, problemowe, indywidualne (również krótkie biografy), w tym także uczestników seminariów naukowych spoza uniwersytetów, WSP i PAN;
4. dokładne adresy instytucji i osób prywatnych związanych naukowo z dyscypliną (w tym tel. fax, e-mail);
5. prezentację tytułów czasopism uwzględniających problematykę h.w. wydawanych w poszczególnych ośrodkach;
6. prezentację, analogiczną jak na gruncie psychologii i genetyki, syntetycznych streszczeń książek wydanych w ostatnim pięcioleciu;
7. wykazy prac magisterskich powstałych w ostatnim ćwierćwieczu na seminariach magisterskich;
8. wykazy wydziałów posiadających prawo nadawania stopni naukowych;
9. wykazy seminariów dr-hab. w zakresie h.w.;
10. wykazy ogólnopolskich i regionalnych towarzystw oraz organizacji związanych z uprawianiem h.w.;
11. wykazy polskich (i poloników zagranicznych) zasobów archiwalnych wraz z charakterystyką posiadanych zbiorów.

Biorąc pod uwagę fakt, że wiele sugerowanych tu elementów EHW miałyby charakter ciągły – opracowanie ukazałoby się jako pozycja zwarta zawierająca aktualną odpowiedź na w/w zagadnienia w momencie wydania oraz byłaby wyposażona w odpowiednio przygotowaną dyskietkę umożliwiającą indywidualną bądź zespołową kontynuację. W odstępach pięcioletnich wydawnictwo byłoby aktualizowane i zawierałoby wszystkie te osiągnięcia, które w naszym środowisku miały miejsce.

Jak z tego widać powodzenie tej publikacji, nie mającej precedensu w naukach pedagogicznych zasadza się na kilku założeniach. Po pierwsze sukces jest możliwy przy zaangażowaniu się w prace nad EHW całego środowiska historyków wychowania, po wtóre konieczne wydaje się

odejście od tradycyjnych technik rozpowszechniania informacji na rzecz tych, które z coraz większym impetem ogarniają cały świat i po trzecie należy zorganizować sprawny system współpracy wszystkich zainteresowanych EHW ośrodków naukowych w kraju. Zadanie jest bardzo skomplikowane, ale nie jest niewykonalne. Powstanie EHW będzie także pośrednio testem wydolności współczesnej historii wychowania.

Pewnych wskazówek natury technicznej udzielić nam mogą istniejące już opracowania o charakterze encyklopedycznym m.in. *Informator filozofii polskiej*, Kraków 1995, *Przewodnik po literaturze filozoficznej XX wieku*, Warszawa 1994, czy bardziej tradycyjne – *PSB, Encyklopedia Powszechna*.

Problemem o dużej wadze dla sukcesu wydawniczego jest pozyskanie sponsora zainteresowanego inwestowaniem w rozwój nauk humanistycznych. Redakcja EHW po ukonstytuowaniu się zwróci się m.in. do Ministerstwa Edukacji Narodowej o środki z tzw. puli DOT-ów, KBN, Fundacji Batorego. Zakładając, że do współpracy zostaną pozyskani przedstawiciele wszystkich ośrodków naukowych w Polsce zajmujących się historią wychowania można przypuszczać, iż uda się przeznaczyć pewną część ich środków na wspólne przedsięwzięcie. W ramach Sekcji Historii Wychowania PTP działają dwa wydawnictwa (DAJAS i ERUDITUS), które profesjonalnie i w krótkim czasie opracują publikację.

Wszelkie uwagi, propozycje dotyczące strony merytorycznej i technicznej projektowanej Encyklopedii Historii Wychowania prosimy kierować na adres Zarządu Sekcji Historii Wychowania PTP (Poznań, ul. Szamarzewskiego 89).

Sławomir Szobryn

